

תהלים

קיג

בו יסופר נפלאות מציאת מצרים:

א הַלְלוּ־יְהוָה | הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה: ב יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:
 ג מִמְזֶרְח־שָׁמֶשׁ עַד־מְבֹאוֹ מְהֵלֵל שֵׁם יְהוָה: ד רַם עַל־פְּלִגּוֹיִם | יְהוָה עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:
 ה מִי כִּי־יִהְיֶה אֱלֹהֵינוּ הַמְגַבִּיחַ לְשַׁבַּת: ו הַמְשַׁפִּילֵי לְרֵאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: ז מְקִימֵי מַעְפָּר
 דָּל מְאַשְׁפֵּת יָרִים אֲבוֹנִן: ח לְהוֹשִׁיבֵי עַם־נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: ט מוֹשִׁיבֵי | עֶקְרַת הַפִּיֹת
 אִם־הַבְּנִים שְׂמִיחָה הַלְלוּ־יָהּ:

קיד.

בו מבואר מפני מה זכה יהודה למלכות:

א בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לְעוֹז: ב הֵייתָ יְהוּדָה לְקִדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְשָׁלוֹתָיו:
 ג הַיָּם רָאָה וַיָּגֵם הַיַּרְדֵּן יִסַּב לְאַחֹר: ד הַהָרִים רָקְדוּ כְּאֵילִים גְּבֻעוֹת כְּבַנְיָצָאן: ה מֵהַלְךְ
 הַיָּם כִּי תָנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסַּב לְאַחֹר: ו הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים גְּבֻעוֹת כְּבַנְיָצָאן: ז מִלִּפְנֵי אֲדוֹן
 חוֹלֵי אֶרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: ח הַהֶפְכֵי הַצּוּר אֲנִים־מִיִּם חֲלָמוֹשׁ לְמַעֲיָנו־מַיִם:

נקודות משיחות קודש – מזמור קיג מתוך "תהילות מנחם"

ט – אם הבנים שמחה – שמחה בכל מצב

א. איתא בזהר¹ "אם הבנים שמחה – דא יובלא (אם הבנים היא בינה שהיא מקור לבנים, ו' מדות דז"א), דכל חידו וכל חדווה דכלהו עלמין בי' תליין (שכל מיני שמחה וחדווה של כל העולמות תלויים בה)".

ומבאר אאמו"ר² הטעם לכפל הלשון בזהר "חידו וחדווה, שלכאורה הכל אחד הוא דהיינו שמחה, י"ל חידו הוא מצד חסדים וחדווה הוא מצד הגבורות, והוא חסדים וגבורות דאימא יובל . . וי"ל דחידו וחדווה רומז על הבינה ספירה הח', ואותיות ד"ו שבשניהם קאי על זו"ן שהם ד"ו פרצופין ומתחברים יחד . . ואם העיקר הוא הדוכרא ז"א חסדים, הוא בי', כמו י' דאי"ש³, והוא בראש קודם לד"ו, והיינו חידו. ואם העיקר הוא הנוקבא מל' גבורות הוא בה', כמו ה' דאשה, והוא בסוף אחר ד"ו, כמו שבאשה הה' הוא בסוף".

ב. וההוראה בעבודת כאו"א מישראל: ענין השמחה צריך להיות בכל המצבים, היינו, לא רק במצב של חסדים – "כל חידו" (בלשון זכר), אלא גם במצב של גבורה, בחי' נוקבא, מלכות, שהיא מבחי' הגבורות, כמ"ש⁴ "מלך במשפט יעמיד ארץ", צריך להיות ענין השמחה – "כל חדווה"⁵. ויתירה מזו, ע"י ההוספה בשמחה – "כל (חדווה)", מבטלים את כל הענינים שמצד הגבורות כו', ועוד זאת, פועלים ש"יתרון האור"⁶ יהי' ע"י ה"חושך"⁷.

(1) ח"א קנד, א.

(2) לקוטי לוי"צ ויצא ע' קידח.

(3) ראה סוטה יז, א.

(4) משלי כט, ד.

(5) כדאיתא בברכות (ס, ב) "כשם שמברך על הטובה . . כך מברך על הרעה . . לא נצרכה אלא לקבולינהו בשמחה . . מאי קרא

(תהלים קא, א) חסד ומשפט אשירה לך ה' אומרה אם חסד אשירה ואם משפט אשירה".

(6) ל' הכתוב קהלת ב, יג. וראה תניא פי"ב.

(7) משיחות ש"פ ויצא וש"פ מקץ ה'תשמ"ו.